

För mer information om rollspelet Noir.
Vänligen besök: www.noir.nu

Jag dog för ett par minuter sedan. Eller, det var i alla fall planen. Som vanligt i den här staden gick ingenting som planerat. Men jag går händelserna i förväg. Låt mig börja från början, för cirka tolv timmar sedan.

Jag åt en sen lunch på Gyllene Salongen nere i Ikonen. En måltid bestående av ägg, fläsk, korv och bacon, som gjord för en hårt arbetande man. Med en Redovs Fat sköljde jag bort den fadda fettsmaken från gommen. Jag hade inga klienter på eftermiddagen och tänkte besöka en dambekant för lite avkoppling för kropp och själ. Det var redan här min tur lämnade mig, men det fattade jag inte då.

Bakom mig kom ett tvåmeters kylskåp vaggande. En ansträngd andedräkt slog emot min nacke och en grov, hårig hand lades tungt på min vänstra axel.

"Jandaran...", sade en hes röst, som bröt lugnet som ett pistolskott vid midnatt.

Jag visste vem det var som stod intill mig. Donner. Mannen utan förnamn. En från det gamla gardet, en oxe som hade överlevt allt från blyförgiftning till att ha hittats hängd från Klemenko-bron. Man måste respektera en sådan man. Handen låg kvar på min axel. Jag vände långsamt på huvudet.

"Gabriel Jandaran, snoken?"

Den hesa rösten sade det mer som ett påståande än som en fråga. Andedräkten luktade billig sprit och billiga luder.

"Ja, det är jag. Vem undrar?"

Jag skärskådade Donner. Han bar en äldre, grov kostym som inte satt speciellt bra, den spände över hans kroppshydda. Skjortkragen hade små, knappt synliga, spår av torkat blod. Knogarna på handen på min axel hade färska blåmärken och ett sår. Donners ansikte, som om det vore utmejslat av en epileptisk stenhuggare, glodde på mig. Helvete vad stor han var.

"Chefen vill snacka med dig, utanför, nu."

Ansiktet var helt uttryckslost när orden kom. Om jag var rätt underrättad så var Donner i anställning hos en av stadens höjdare, Klarence Gieger, en magnat inom metall och industri, och med kontakter inom både ätterna och Staten. En man som det vore dumt att irritera.

Jag nickade kort, sträckte mig efter hatten, lade en tjuga på disken och lät mig ledsagas ut.

På gatan leddes jag till en jättelik Concran, förlängd, antagligen skottsäkrad. Den stod på andra sidan gatan, alla rutor var tonade. Jag såg min reflektion i den blanka, svarta lacken när bakdörren öppnades av en blek hand. Donner gav mig vad han säkert ansåg vara en försiktig knuff framåt för att visa att jag skulle gå in i bilen. Effekten blev snarare att jag tumlade in och landade på golvet. Bakom mig slogs dörren igen och larmet från gatan tystnade tvärt. Jag reste mig så värdigt jag kunde, log ett besvärat leende och satte mig på sätet mitt emot den äldre, välklädde mannen som stilla betraktade mig.

"Får jag bjuda på något?" frågade han med kall, ansträngd röst.

"Ja tack, en whisky."

Ett kyligt leende skymtade i hans ansikte. Han öppnade barsektionen i bilen och tog fram en flaska, ett bra märke.

"Hur tar ni den?"

"I ett glas."

Det professionella leendet igen. Ögonen log inte. Med lätt darrande rörelser hällde han upp en dubbel till mig. Han tog ingenting själv.

"Herr Jandaran, jag är Klarence Gieger. Jag fick ert namn av en gemensam bekant, herr doktor Yannik Reasescu. Ni hjälpte honom för en tid sedan och han sade att ni var snabb och diskret."

De grå ögonen släppte mig inte med blicken. Han tände vant en brun cigarett och blåste förnöjt ut röken i kupén. Jag tog en djup klunk av den värmande vätskan. I ögonvrån noterade jag hur Donner stod kvar utanför dörren. Det fanns en chaufför i bilen. Dörren på motsatta sidan var låst och spärren var borttagen. Jag var fast här inne.

"Jag minns fallet."

Det var ett gammalt fall, ett av de enkla. Hitta en familjemedlem på villovägar och återföra personen till familjen. En specialitet jag har. Jag hade tur den gången, fick upp rätt spår och följde det till slutet, till skatten och belöningen. Bra pengar.

"Jag befinner mig i en liknande situation, herr Jandaran."

Gieger böjde sig framåt och sänkte rösten. Jag mötte honom. Kände mint och rök i utandningsluften. Hans mun var liten med smala intorkade läppar, gula tänder och en nästintill svart tunga. Under ögonen var huden stel och nästan gråsvart - som på ett rökt lik. Kläderna var av senaste snitt, eleganta och av hög kvalitet. Han bar en vigselring och minst två ordensringar jag inte kunde placera.

"Min dotter är försvunnen. Jag vill att ni hittar henne. Hon är fjorton, fyller femton i år."

Gieger fimpade och lämnade över ett fotografi av en ung kvinna i skoluniform. Uttråkad min, välutvecklad för sin ålder, ljust hår, vackert, trotsigt ansikte. Hon såg äldre ut än fjorton, men staden har den effekten. Om hon nu var hans dotter, om hon ens var fjorton. Det är svårt att avgöra om en man talar sanning när man själv antagligen skulle ljuga om rollerna vore ombytta. Men det spelade ingen roll. Jag brydde mig inte om motiven så länge jag fick betalt i sista akten.

"Hon heter Derya. Jag fick ett samtal i morse om att hon inte hade kommit på lektionerna på Todos."

Todos, en av Innerstadens förnämsta privatskolor, med internat och hela alltet. Jo, jag tackar. Här fanns det pengar att mjölka.

"Enligt hennes livvakt, en klåpare som inte arbetar för mig längre, försvann hon spårlöst under natten. Om hon är kidnappad är jag villig att betala vad som helst för att få henne tillbaka."

Han tände en ny cigarett medan de grå ögonen låste fast mina. Jag svalde och nickade kort.

"Det finns många i Sandukar som vill mig illa, och att gå via Derya är ett sätt att slå mot mitt hjärta."

Verkligheten verkade vara illa nog, jag bestämde mig för att för stunden tro på historien.

"Ni får tvåtusen zovriner per dag, plus en bonus på femtusen om ni löser fallet inom 48 timmar. Jag vill inte att detta läcker ut till pressen eller polisen. Förstått?"

Jag nickade igen. Han verkade något lättad och drog in röken i sina lungor.

För mer information om rollspelet Noir. Vänligen besök: www.noir.nu

”Behåll fotot, på baksidan finns ett telefonnummer ni kan ringa när ni har löst detta eller behöver något. Jag behöver få henne tillbaka.”

Det ständiga problemet med att vilja ha något. Man riskerar alltid att misslyckas. Begäret gör en ofokuserad och svag. Men jag skulle göra mitt bästa. Att en förmögen mans dotter kidnappas är en kliché i den här staden. Men situationen är aldrig en kliché när den drabbar en själv.

Resten av eftermiddagen gick som på räls. Redan då borde jag ha anat oråd. Inget går så enkelt. Portmästaren på Todos fick tillbaka minnet när hans plånbok fylldes och han bekräftade min misstanke. Derya Gieger gick självmant ut från skolan strax före midnatt natten innan, steg in i en bil och lämnade platsen. Inget tvång, inget gap, inget våld. Jag löste in en tjänst på arkivet och spårade bilens registreringsnummer till en adress i Askan, åt hamnen till. Statens koll över medborgarna är skrämmande exakt i de flesta fall. Ägaren till bilen, en snubbe vid namn Janos Kostin, jobbade som croupier på en populär nattklubb vid namn Chacha klubb. Ett okänt ställe där fler har gått in än vad som kommit ut. Vattenhållet var också känt för sina privata rum på andra våningen, något som fick det att knyta sig i magen på mig. Chacha klubb är på inget sätt en plats för en fjortonårig skolflicka.

Efter att ha manövrerat mig genom tunnelbanan i rusningstrafiken kom jag upp ett kvarter från klubben. Jag befann mig i en nedgången del av stadsdelen, med containers, utdömda lagerlokaler och slitna flervåningshus för upptäckte att turen var med mig - telefonen fungerade. Telefonnumret hade jag memorerat och mina stela fingrar drog nummerskivan för att nå herr Gieger. Två skälvande signaler, ett knastrande klick och en hes röst som svarade.

Klubben var inhytt i en tvåvånings tegelbyggnad i rött. Fönstrena var gallerförsedda. Byggnaden hade tidigare varit ett polishus, så den var fristående, med parkering och gränder runt om. För ett par år sedan hade tydligen polisen flyttat efter en skandal då en ätteson hittats ihjälklubbad och våldtagen i en av cellerna. Vem som låg bakom dådet kom aldrig upp i ljust, men enligt en källa befinner sig vakthavande, samt de konstaplar som plockade in sonen, i kanalen någonstans, i betong och kätting. Bråkar du med fel personer i Sandukar är det ofta det sista du gör.

Ljust från ett par strålkastare skar genom snöflingorna och passerade mig. Jag kunde inte låta bli att utstöta en låg vissling när jag kände igen registreringsnumret - Kostins bil. Samma bil som ett knappt dygn tidigare hade hämtat unga fröken Gieger. Jag övervägde att springa efter bilen och möta den när den parkerade men bestämde mig för att ta det lugnt. Observera och agera utifrån vad som hände. Tänka efter och inte göra något överilad.

Bilen stannade mitt utanför klubben och en smal man i rock och keps steg ut. Från passagerarsidan lösgjorde sig en kort, nätt gestalt i kappa. I skenet från en gatlykta syntes hennes ljusa hår. Hon gick runt bilen, mannen lade handen om hennes midja och de två tog sig snabbt genom snöfallet och in genom dörren till Chacha klubb.

Det fanns inte en chans att jag skulle lyckas ta mig in utan att dra till mig uppmärksamhet. Sådana mirakel sker inte i den här staden. Mitt emot klubben fanns en ensam telefonhytt. Jag småsprang över den tomma gatan och upptäckte att turen var med mig - telefonen fungerade. Telefonnumret hade jag memorerat och mina stela fingrar drog nummerskivan för att nå herr Gieger. Två skälvande signaler, ett knastrande klick och en hes röst som svarade.

”Ja, herr Jandaran?”

Jag blev förvånad men fattade mig kort.

”Donner, fröken Gieger finns på Chacha klubb i Askan. Känner ni till det?”

”Ja.”

”Så var plockar jag upp pengarna?”

Det var tyst ett par ögonblick.

”Ni får en bonus om ni hämtar henne nu genast. Tjugotusen zovriner.”

Den hesa rösten var helt utan känsla. Orubblig som ett havererat diesellokomotiv. Girigheten blossade upp inom mig. Fastän förnuftets röst i mitt inre varnade för detta fick summan mig att känna begäret. Begäret gör en ofokuserad och svag. Girigheten dödade förnuftets röst på blott en sekund.

För mer information om rollspelet Noir. Vänligen besök: www.noir.nu

”Självklart. Jag hämtar henne. Ha pengarna redo.”

”Ja.”

Det knäppte till i luren och blev tyst som i graven. Snöandet hade tilltagit. Jag fällde upp rockslagen och gick mot min undergång.

I skydd av snön och avsaknaden av gatlyktor gick jag runt byggnaden och såg köksingången bland överfulla soptunnor och en rostig container. Det knarrade lätt i snötäcket när jag så tyst jag kunde tog mig fram. Dörren jag kom fram till var av metall men visade sig vara olåst. Värmen och oset från stekt mat slog emot mig. Snabbt smög jag in, stängde dörren och lyssnade. Jag befann mig i en sliten korridor med kala väggar i betong och papplådor längs golvet. Ett par meter längre ned åt vänster hördes slammer av köksredskap. Bortanför köket syntes en dörr, från vilken den skräniga musiken hördes tydligare. Två kala glödlampor spred sitt gulvita sken över korridoren när jag snabbt tog mig förbi köket utan att bli upptäckt. Dörren till lokalen hade ett immigt, runt fönster som jag plirade ut genom. Det var fullt därinne. Grova män drack öl, spelade biljard, gjorde patetiska försök med hamnludren för att få en snabbis gratis, men ingenstans syntes varken Kostin eller fröken Gieger. Trappan upp låg ett par steg från dörren. Snabbt fick jag upp dörren utan ett ljud. Turen fortsatte att le åt mitt håll när jag med ett par raska kliv besegrade den rejäla trätrappan och kom upp i en skumt upplyst korridor med en sliten röd matta med brännmärken från cigaretter och fläckar från både det ena och det andra. Från stängda rum längs korridoren hördes frustanden och fnitter. Vid en av dörrarna längst bort stod Kostin. Han tittade mot mig.

”Begäret efter tjugotusen har gjort dig dum i huvudet.”

Rösten i bakhuvudet fick luft men jag kvävde den. Nu gällde det. Visa att du klarar av detta. Ta semester för pengarna. Lämna staden ett tag. Utan att stirra ut den tunne mannen avancerade jag så nonchalant jag kunde. Ingen annan var inom synhåll. Svetten trängde fram i pannan, hatten täckte som tur var mina ögon. Annars hade Kostin säkert sett i dem att han var illa ute.

Högerhanden drog sig ned i byxfickan och slöt sig kring en rulle mynt. Rullen låg perfekt i handen. Näven knöts. Kostin reagerade på mig genom att vrida sig och möta upp. Han höjde handen och skulle precis säga något när min knytnäve slog in näsbenet på honom. Han slocknade innan han nådde golvet. Jag skulle få ett rejält blåmärke över knogarna, men

det var ett senare problem. Myntrullen återvände ner i fickan och jag fick upp mina dyrkar. Fortfarande var det tomt i korridoren. Musiken ljöd från nedervåningen tillsammans med otydliga röster och glada tillrop. En snabb blick genom nyckelhålet bekräftade att rummet innanför var befolkat. Låset tog bara ett par sekunder att få upp, jag reste mig och drog tyst revolvern, tog tag i dörrhandtaget, andades in, såg en väska med pengar för min inre syn och vräkte upp dörren.

Med ens insåg jag att all tur var som bortblåst. Jag kände mig som en vildhund sekunden innan den träffas av ett expresståg.

Rummet var dunkelt. De kala väggarna, med sina mögelfläckar och sin hötorgskonst stirrade mot mig. Vid ena väggen stod en mässingssäng. Kring sängstolparna satt rostiga kedjor med handfängsel. Men det var inte detta som fick luften att gå ur mig likt en punktering. Två personer stod mitt i rummet. Fröken Gieger var naken sänar som på en korsett och var just i färd med att knäppa skjortan på en stor, fet, orakad, sluskig man med en cigarett i mungipan. Inget egentligt problem om det inte vore för att mannen var Sergy Rulov, Sandukars kanske mest kände och brutale gangsterboss. Ingen var ovetande om hans makt, kontakter och hänsynslösa metoder. Plötsligt kändes tjugotusen som två spänn. Jag blev kall in i själen. Situationen var bortom dålig.

”Vem i helvete är du, din jävel!?” gormade Rulov och fick förvånansvärt snabbt fram en kromad automatpistol, en Calder M2245.

Jag stod där som ett fån. Av alla miljontals människor i hela Sandukar, varför Sergy Rulov? Helvete! Han är killen som slår ut tänderna på en och sedan sparkar en i magen för att man mumlar.

”Nå?! Du har två sekunder på dig att svara innan du dör.”

Han höjde pistolen. Derya Gieger drog sig närmare honom och försökte skyla sig. Hennes ögon såg hatiskt på mig.

”Jag är Gabriel Jandaran.”

Rösten var oväntat fast.

”Jag är här för att hämta hem fröken Gieger. Hon är eftersökt av sin far.”

Rulovs ögon drog ihop sig. Han kastade en blick på den unga kvinnan och sänkte pistolen något. Hon tittade storögt upp på honom.

”Vad fan säger du? Gieger? Industripampen?”

Han knuffade bort flickan.

”Du sade inte att din farsa satt med i rådet, din lilla hora! Är du dum i huvudet, vad fan gör du här?”

För mer information om rollspelet Noir.
Vänligen besök: www.noir.nu

För mer information om rollspelet Noir.
Vänligen besök: www.noir.nu

Hon såg trotsigt på Rulov. En blick jag själv inte skulle ha gett i den situationen. Blodet och fattningen började återkomma till min tjocka skalle.

"Pappa säger att han har makt och inflytande."

Hon knöt nävarna. Varenda muskel i hennes perfekta kropp spändes, benen, ryggen, skinkorna.

"Men jag ville visa honom vem som har makt! Han är svag, han känner sig stark hos mig. Jag hatar honom. Jag älskar dig Sergy!"

Hon öppnade armarna i en avväpnande gest.

"Men för helvete, din dumma djävla idiot. Jag vill inte ha med dig att göra, du är förgiftad. Kopplas du till mig får jag all skit i hela den här staden över mig. Jag har hållit mig ifrån att mucka med personer som Gieger av en anledning. Fattar du inte det, din fula hora?"

"Men jag vill komma ifrån honom, hans äckliga nafsande tänder, hans äckliga torra läppar, hur äcklig han känns i mig!"

Hon nästan skrek. Hatet tog över. Brösten hävdes. Gråten var inte långt borta.

"Du är den ende som kan hejda honom, jag är din för evigt om du hjälper mig döda honom, Sergy, du får mig!"

Hon gick emot honom, med öppna armar, sträckte sig mot mannen, uppvisande sin unga, fasta, yppiga kropp.

"Du, flicka lilla, jag kan få vem fan jag vill. Jag tar vem jag vill. Du är farlig!"

Rulov spottade ut cigaretten och vred sig mot den unga kvinnan.

"Men Sergy, snälla, rädda mig f..."

Längre kom hon inte innan Rulov sköt. Den skarpa knallen ekade i rummet. Den späda flickkroppen tumlade omkull likt en trasdocka när blyet slog sönder bröstskorgen. Hennes utsträckta hand föll stilla efter henne som ett avsked.

Raseriet kom likt en kran som öppnades. Jag reagerade en evighet för sent, men tog sikte med revolvern mitt i den stora kroppshyddan. Därefter såg jag bara stjärnor. Nacken vek sig från trycket av bollträet som slog in i bakhuvudet. Jag minns inte att jag föll. Bara att smärtan tog över. Någonstans för min inre syn såg jag en väska med pengar som drogs bort ifrån mina kämpande händer. Det blev svart och kallt.

Jag vaknade till av att jag var fuktig och att jag huttrade. Jag låg ned på rygg. Skallen kändes tung och slö. Mängder av små kalla spjutspetsar träffade mitt ansikte. Jag lyfte handen

och skyddade ögonen. Det snöade kraftigt och gränden jag låg i var täckt av ett centimetertjockt lager snö. Köksingången till Chacha klubb syntes längre ned i gränden. Jag rullade mödosamt runt och såg siluetten av en tunn man några meter bort. Kostin. Han hade en revolver i ena handen och ett bollträ i den andra. Han flinade, ett brett flin, ett sådant man har när man är en usel spelare men har alla äss på hand.

Jag satte ned en hand i snön, tog ansträngt stöd och gick upp på knä. Huvudet skrek som en dåligt stämd blåsorkester. Hjärtat slog som om det skulle ta sig ut ur bröstet på mig. Jag tittade mot Kostin. Hans brutna näsa hade nästan slutat blöda.

"Flickan...?"

"Bruden är stendöd, Rulov satte på henne medan hon förblödde. Det är inte första gången. Trist att du sköt henne."

Jag blinkade, oförmögen att fatta. Så kände jag en tyngd i rockfickan. Jag förde ned handen, kramade om något och drog upp Rulovs kromade Calder. Mina fingeravtryck på vapnet som mördade Klarence Giegers fjortonåriga dotter.

"Jag har inte hört bossen skratta så mycket på länge. Vilken tur att jag fick tag på mördaren när han försökte fly..."

Kostins skrockande ekade avlägset i skallen, trots att han stod intill mig. Döden skulle befria mig från helvetet som just hade blivit mitt liv.

Han tryckte av, kallt som snön han stod i. Smärtan som brände till i magen var enorm. Balansen försvann helt och kroppen dråsade bakåt, ned i den vita, rena, oskyldiga snön. Detta var i sanning en natt då vargarna var tysta och månen ylade.

Ytterligare ett skott brann av någonstans, någon skrek gällt men det övergick i ett stilla rosslande. Jag vet inte hur länge jag låg där i gränden innan jag släpades iväg i rockkragen. I ett töcken, en värld av dröm och verklighet tillsammans, knuffades jag in i baksätet på en bil. Buken skrek och läckte, jag skrek än mer när billig sprit hölls över såret. Stora, håriga händer började vant förbinda det. Jag började skaka.

Därefter öppnades skuffen. Det omisskännliga ljudet av omladdningsmekanismen från ett pumphagelgevär ljöd. Medan jag låg där hörde jag Donners röst kort säga att jag skulle ligga stilla, han skulle in och hämta fröken Gieger. Jag lydde den hesa uppmaningen och såg den resliga gestalten försvinna bort i snövädret, medan jag välkomnade mörkret som började omsluta mig.